

това току се ровишъ въ пръстѣта...

— Но азъ съмъ полезна за човѣка, — защищавала се тиквата. — Мога да го нахраня, мога да му замѣстятъ хлѣба въ крайна нужда...

— Хайде де! — изсмѣла се кратуната, — какъвъ човѣкъ хранишъ ти? Съ тебе той си храни свинитѣ... А знаешъ ли менъ кжде ме носи той? На пояса си, редомъ до пищова и ножа — защото въ най-лютия пекъ му трѣбвамъ да пие вода съ мене...

Въ това време влѣзълъ стопанинътъ, подритналъ тиквата съ кракъ, ударилъ кратуната съ тоягата си и изрѣмжалъ недоволено:

— Тикви и кратуни само растатъ въ градината ми... Проста работа! Догодина ще ги изкоренятъ и ще посадятъ дини и пъпеша, да има децата какво да ядатъ.

— Чу ли, празноглавке? — въздъхнала оскърбената тиква. — Не е никакъ важно, какво мнение за себе си имаме ние съ тебе — важното е какво мисли за насъ човѣкътъ, който е по-уменъ и отъ тебе, и отъ мене.

Отъ тоя день тиквата и кратуната не се карали, а гледали да изникнатъ по-наблизу една до друга, за да се утешаватъ взаимно.

Николай Фолъ

Хи-хи-хи! Слънчо решилъ да се жени!

— Ха-ха-ха! Глупакъ! А не мисли, че земята ще се превърне

на пещъ, когато по небето се появятъ неговитѣ малки слънчица.

Чу Слънчо удумкитѣ на хората и се разсърди. Прибра се безъ вре-